

MÄGI JA MERI

ŠVEITSI EESTI SELTS • Number 6 • Detsember 2025 • Ilmub kord aastas • www.eestiselts.ch

AITÄH, MERIBEL!

▲ Meribeli esimene üritus seltsi eelmise presidendina oli jaanipäev Uitikonis Forsthaus Waldeggi 14. juunil 2025.

Rahvusseltsi presidendi amet toob kaasa au ja uhkustunde, kuid samuti palju väljakutseid ning viimaste detailide viimistlemist hilistel õhtutundidel enne suurüritust.

Meribel sobis presidendi ametisse suurepäraselt. Tema aega mahtus viimaste aastate üks suuremaid väljakutseid: hoida koos seltsi vaimu koroonaaajal, kui koos olemine oli piiratud. Aga just need võimatusena tunduvad väljakutsed sünnitavadki uusi lahendusi ning tänu sellele olete praegu lugemas ajakirja Mägi ja Meri. Hunt Kriimsilmana tegutses Meribel seltsi juures nii koka kui ka koristaja, õhtu peaesineja, jõuluvana abilise, veebikohtumiste organiseerija, kingituste meisterdaja ning ajakirjaniku-keeletoimetajana ajakirja algusaegadel.

Kus sellised talendid sünnivad ja kuidas elu Meribeli nii osavaks vormis, saate lugeda juba järgmistel lehekülgedel.

LAULUPIDU

I.M.E. koor
laulupeol

LK 6

EUROVISION

Kõvad spagetid
hapude
sidrunitega

LK 7

AASTA KOKKUVÕTE

Seltsi 2025. aasta
ülevaade

LK 8

KOLUMN

Quo vadis, Šveitsi
Eesti Selts?

LK 10

ELNK

Värvikas Laste ja
Noorte Klubi

LK 2

LK 11

INTERVJUU

PAAVO JÄRVI

Paavo Järvi on üks silmapaistvamaid Eesti dirigente, kel on tihedad suhted maailma parimate orkestritega. Ta on Zürichi Tonhalle-Orchestra peadirigent, Bremeni Saksa Kammerfilharmonia kunstiline juht ning Eesti Festivaliorkestri asutaja ja kunstiline juht.

LK 12

MUUSIKA

MUDILASKOOR

2022. aasta juunikuus tuleb meil Kaisa Maarja Mahhoviga arutades mõtte, et võiks oma lapsed laulupeole laulma saada. See oleks midagi ülimalt, mida saaksime oma lastele kinkida, tõelise eestluse oluline osa.

LK 5

INTERVJU

ARMAS LUGEJA!

Mägi ja Meri on jõudnud kuuenda numbriini. Seekordse lehe fookus on muusikal, sest laulmist jätkus laulu- ja tant-supeo „Iseoma“ aastal mitmele poole. Siin on mõned märksõnad, millest järgmistel külgedel juttu tuleb.

Laulupeol käisid esimest korda mudilaskoor ja teist korda I.M.E. koor. Nii mõnigi eestlaste kokkusaamine on toimunud tänu Paavo Järville. Paljud meist on maestroga ka isiklikult kohtunud, sest Paavo leiab meie jaoks ikka aega. Lisaks ei pääse üle ega ümber Baselis toimunud Eurovisioni lauluvõistlusest ja „Espresso macchiato“st“, mida oskavad vist kõik ka siinmail kaasa laulda. Osaletsin isiklikult ühel kohalikul kooliaasta lõpupeol, kus DJ seda pala publiku suurel nõudmisel kaks korda mängis.

Seltsi üritustel oleme samuti alati natuke koos laulnud. Mõnikord laulame Eesti hümni või jõululaule, teinekord popmuusikat. Ja kuigi laulusõnad on alati trükitud, on enamasti kõigil sõnad peas. Olgu muusika ja laulmine ikka meiega!

ANNIKA FIBBIOLI

Toimetaja ja projektijuht

Annika Fibbioli

Keeletoimetaja

Kaja Randam

Inglise keelde tõlkija

Triin ThalheimKujundaja **Janett Rikkand**

Kõik pildid on seltsi arhiivist, kui pole märgitud teisiti

Kui soovid meie lehe valmimisele kaasa aidata, siis anna sellest märku aadressil estoswiss@eestiselts.ch. Aidata võid nii kirjutamise kui ka pildistamisega ja võibolla on just sinul mõni hea mõte, mida lehe veergudel lugejateni tuua. Kohtumiseni järgmisel aastal!

MERIBEL HAGEN

ARMASTAB LAPSI JA EESTI KOORIMUUSIKAT

Kes on Meribel Hagen?

Ma arvan, et kui oleksin mingi figuur lastesaadetest, siis oleksin Hunt Kriimsilm.

Jutusta palun oma lapsepõlvest.

Elasin esimesed eluaastad Kundas vanaema juures. Ema pidi veel mõned kuud lõputööd kirjutama, et minuga aega nautida. Isa oli mu elu esimesed poolteist aastat sõjaväes ning ta nägi mind esimest korda alles siis, kui olin üheksakuune. Nime pani mulle siiski isa, kes saatis emale kaardi, et tütar saab nimeks Meribel. Nii me elasimegi isa tagasitulekuni vanaema juures. Siis kolisime Rapla metsamajandisse ja seal oli väga tore elu. Palju lapsi, palju külapidusid ning lihtsalt tore ja turvaline metsalapseelu.

Lasteaia ajal hakkasin laulma ja klaverit mängima ning jätkasin sellega pärast kooli minekut. Kooli ajal käisin lisaks kooris ja võistlustantsus. Kolmandas klassis tuli muusikakoolis juurde lisapill, milleks valisin viiuli. Eesti muusikakool on tõeline luksus, kui praegu seda siit Šveitsist vaatan.

Vaba aega kui sellist mul lapsena ei olnud ja ega ma ei osanud seda ka igatseda. Mulle meeldis toimetada ja igal pool käia. Suved veetsin nagu teisedki lapsed vanaema juures Eisma suvilas täditütre ja vennaga. Lisaks käisin laagrites: koorilaagris, tantsulaagris ja ka loomingulaagris. Viimast korraldas mu vanatädi tütar ja see oli tohutult lahe. Meisterda-

▲ Zürichis Eesti 106. aastapäeva tähistamisel 2024. aasta veebruaris teatas Meribel, et soovib seltsi presidendi ameti edasi anda.

sime nahast, voolisime savist, tegime lilleseadeid, õppisime massaaži ja ehitasime tipitelgi, kus sai viinereid grillida, võtsime vihmaduši ja lugesime mulle praegu väga olulist söögipalvet.

Rapla lähedal oli väga mõnus elada. Kõik oli olemas ja Tallinn oli piisavalt lähedal, et sinna kultuuriüritustele minna. Mu vanemad käisid meiega ikka päris palju teatris, ma arvan, et oluliselt rohkem, kui mina praegu oma lastega või siis tundub see sedasi, sest teatrid olid

palju uhkemad. Šveitsis saab teatrit ka kohalikus külateatris nautida, aga see ei tundu nii eriline, sest külastajad ei tee sellest erilist üritust, vaid lihtsalt minnakse päevariietega. Ma ikka üritan lastele triiksärgi ja seeliku selga panna, et oleks teine tunne.

Kuidas sa Šveitsi sattusid?

Ma kohtasin oma meest Brüsselis. Olime kolm aastat pikamaasuhtes ja selle aja jookul jõudsin ka esimest korda Šveitsi – kohtusin oma tulevase

INTERVJU

▲ Aastal 1987 Kundas. Üheksakuune Meribel kohtub esimest korda isaga, kes on äsja sõjaväest naasnud.

▲ Meribeli esimene saksakeelne etteaste oli muusikalis „Hüljatud“ Cosette'i rollis. Füssenis 2007. aastal.

kodumaaga. 2013. aasta augustis kolisin päriselt Šveitsi, et proovida kooselu, ja nii ma siia jäin.

Mis punktis sa oma elus olid, kui seltsi juhtimise 2020. aastal üle võtsid? Mis sind tagant tõukas?

Kui Kristi Jõelett teatas Schaffhausenis oma kodumaale naasmisest, siis oli mulle selge, et keegi peab seltsi edasi vedama. Minu jaoks oli seltsi jätkamine oluline ja kui selleks „kellekski“ pidin olema mina, siis olin valmis seda tegema. Kuigi mäletan, et tol õhtul seal Schaffhausenis olin kindel, et ma ei saa ja et praegu ei ole kõige sobilikum aeg. Aga see fakt jäi kummitama, et selts peab jätkama ja võib-olla tõesti pean ise selle üle võtma, sest KEEGI ju peab.

Mu teine laps oli tollal 2,5-aastane ning tundsin, et lisaks lastega kodus olemisele olen valmis selle sammu tegema, et elule värvi lisada ja enne tööle naasmist proovida, mida seltsi juhtimine endast kujutab.

Kas on raske olla Šveitsi Eesti Seltsi president? Mida selleks on vaja?

Raske on alati suhteline, aga see vajab palju rohkem aega, kui arvata oskaks. Lisaks vajab see perekonna mõistvat suhtumist, laste iseseisvust ja veelkord aega, et igal üritusel

kohal olla. Armastus kodumaa vastu ja võib-olla ka süütunne on need, mis tõukavad seda tegema, sest raha, au ja kuuluse pärast seda kindlasti ei tee. Peab olema mingi sügavam sisemine motivatsioon.

Seltsi juhtimine annab võimaluse katsetada väga palju oskusi ning see on kuidagi turvaline keskkond, kus end realiseerida. Seejuures ega juhiks ei sünnita, vaid kasvatakse, ja mitte üksi, vaid ikka teiste toetusel. Minu jaoks oli see üks elu olulisemaid koolitusi ning seda päris elus, mitte koolipingis.

Räägi palun mõnest seltsi sünnimusest, mis on eriti eredalt meeles.

Iga üritus on väga eredalt

mees ja oli palju armsaid hetki. Uri jõulupidu oli esimene üritus, kuhu saime kokku tulla – küll maskides, aga siiski. See oli erakordselt armas olemine ja tõeline suure perekonna tunne. Lõpupidu Silvaplanas oli teistmoodi perekonna tunne, sest siis oli juba tajuda lahkumist ning sisse jäi tohutu soojus ja tänulikkus.

Jõulupidu Zugis oli väga maagiline. See koht oli nii muinasjutuline. Vaatamata sellele, et võitlesin migreeniga, olin pisarateni liigutatud, kuidas olukord lahenes justkui imevael ja kõik aitasid kaasa. Justkui täiuslik perekond, kus keegi ei jää käed rüppe istuma ja ootama. Ja siis rüütliisaalis laste etteaste ja muinasjutu kuula-

mine. Täitsa nagu muinasjutt.

Seltsi 70 aasta juubel Neuchâtelis oli samuti väga imeline. Kui palju liikmeid, kui palju küünlaid, kui palju laste kilkeid... Tõeline jaanipäeva melu!

Seltsilistele kardina taha jäänud hilisõhtused kohtumised juhatusel olid isegi võib-olla need, mis olid kõige olulisemad ning andsid pidepunkti ja tohutu motivatsiooni. See meeskonnatunne ja koos tegemine ja üksteise utsitamine. Või toidu valmistamine, supi keetmine ürituse jaoks – sel hetkel algas juba üritus, isegi kui see oli kaks kuud enne tegelikku üritust. Supp läks ju sügavkülma, aga tunne jäi hinge ootele.

2024. aasta detsembris nautisime sinu imelist soolokonserti Silvaplanas eestlaste jõulupeol. Mõnelgi käis peast läbi mõte, miks Meribel lauljana ei tööta...

Sellel on väga realistlik selektus ja ei midagi romantilist. Kui ma ülikooli valisin, siis jäi väga selgelt peale materiaalne

◀ 2006. aasta kevadel osales Meribel Euroalaulu konkursil lauluga „Mr. Right“. Just selle esituse avakaader andis idee korraldada kontserdituur, kus esitada Marilyn Monroe tuntuks lauldud palu.

▲ Meribeli esimesed rahvariietused 1990. aasta laulupeo jaoks.

INTERVJU

pool ja kohusetunne tulevikus peret üleval pidada. Ja et kui peaks juhtuma, et jään üksik- emaks, siis oskaksin mingit tööd, millega saab igakuiselt arveid tasuda. Olen väga suurt turvatunnet vajav inimene ja mitte nii elujulge. Vajan kindlat pinda jalgade all.

Lisaks ei soovi ma laulda raha pärast, vaid tahan teha seda oma hingle. Muusika on minu jaoks hingetoit. Las ta siis olla mu elus nagu magustoit: raamatupidamine on põhitöit ja laulmine jääb magustoiduks. Muusiku töö näib väga glamuurne, aga lõppude lõpuks on see töö, millel on ka väga karm lavatagune reaalsus, näiteks nädalavahetused ja ööd laval.

Räägi lähemalt, kuidas sinust sai koorijuht.

Ma ei pea ennast koorijuhiks. Selle nimetuse jätan tõesti neile, kes on seda õppinud ja teevad seda professionaalselt. Mina olen Eesti koorimuusika armastaja ja ema, kes soovib, et mu lapsed saaksid veidike-negi seda kogemust, mida ma lapsena tänu suurepärasele koorijuhtidele kogeda tohtisin.

Tõuge koor asutada tuli

Kaisa Maarja Mahhoviga rääkides ja soovist oma lapsed kunagi laulupeole saata. Kui ise ei tee, siis jäävad paljud asjad saamata. Peab pingutama ja katsetama. Julge hundi rind on rasvane. Lisaks ma väga armastan lapsi ja nendega tegelemist, mistõttu olin valmis katsetama kooriga ja teen seda suure rõõmuga. Ma annan oma kogemused edasi nii hästi, kui oskan, ja lihtsalt üritan nautida nendega koos kasvamist. Mu teine valik tegelikult ülikooli minnes oli matemaatikaõpetaja eriala, nii et mingi õpetajaks hakkamise soov on mul alati sees olnud ja see on hea võimalus õpetajaametit katsetada.

Kas laulupeol on uhkem tunne olla laulja või koorijuhina?

See on väga raske küsimus. Lauljana oled üks paljude seast ning tekib hästi suur ühine hingamine ja koos olemise tunne. Koorijuhina tuleb vist tõesti mingi uhke tunne, et töö sai tehtud ja olen õnnelik, et sain oma lastele kinkida selle kogemuse. Ja tänulikkus kõikidele tegijatele kasvab kordades, kui oled ise protsessis juhen-

dajana. Võib-olla on esimesel korral see tunne suurem, sest siis on vastutus laulupeole pääseda ja laulud selgeks saada ja hirm ettelaulmise ees üpris suur. Seda enam kasvab austus kõikide koorijuhtide ja laulupeo korraldajate ees, kes seda aastast aastasse teevad ja laulupeo traditsiooni hoiavad.

Lisaks koorijuhi tööle pead ka lapsed lavale viima, vaatama, et keegi ära ei kao, et kõhud täis oleksid, otsima plaastreid, kui pärast rongkäiku on villid jalas, lohutama väsinud lapsi, turgutama proovis veelkord kõiki laule läbi laulma, kuigi väsimus on nii suur, et lapsed paneksid lavalt parema meelega juba plehku. Pead olema selline tore punase ninaga väga organiseeritud kloun, kellel on kõik pallid kogu aeg lennus ning ükski pall ei kuku laulupeo lõpuni maha.

Käisin siiski koos õega lauljana ka avalaule laulmas. See on tunne, millest ma ei sooviks loobuda ja loodan nii kaua kui võimalik, kõrge pensionieani kogeda. See ühendab ja liidab meid väga tugevalt kokku. Vend, ema ja isa on ka ju laval, nad on küll teistes häälerühma-

des, kuid siiski ühendab meid see suur tunne, mida koos laval kogeme.

Lõpu ühendkoorilaulud laulsin aga sel korral oma lapsepõlve kooridirigentide kõrval ja lauljate ees. Tundsin end väga väikese ja alandlikuna. Nii suur austus tekkis mu enda õpetajate ees ning olin tõesti siiralt õnnelik, et nad kinkisid mulle sellise pagasi, millega mul on nüüd võimalik teha mudilaskoori.

Mida sa veel oma elus saavutada tahaksid?

Mul oli elus hetk, kus pidin tõdema, et olen saavutanud absoluutselt kõik, millest väiksen unistada oskasin. Võib-olla olid mu unistused väikesed, aga ma pigem arvan, et unistasin olulisest: kokkuhoidev pere, terved lapsed ja oma kodu. Kõik muu on boonus ning pean tunnistama, et elan elu, millest ma ei osanud unistada.

Ja nii need unistused kasvavad. Nüüd unistan pigem sellest, et oskaksin oma lastele kaasa anda need oskused ja unistused, et ka nemad saaksid kord samamoodi mõelda.

Ma ei ole ka kunagi olnud karjääriinimene, vaid alati pereinimene. Kui saavutaksin vanaduse ajaks nii hea tervise, et saaksin lapselastega õunapuul otsas ronida, siis sureksin õnnelikult.

Anna palun mõni hea nõuanne seltsi uuele juhtkonnale.

Tehke ikka suure armastusega ja see on okei, kui kõike ei jõua. Peab mõtlema ka enda peale ja eelkõige oma perele. Ning alati on tore, kui perekond kasvab ja kõik pereliikmed on kaasatud. Mistõttu ma pigem paneksin siinkohal ehk seltsi liikmetele hingle, et olge kaasas ja aidake juhtkonnal teha heatahtlikku tööd nii, et nad tunneksid, et see on hinnatud. See on suurim motivaator. Jagatud rõõm on topelt rõõm, nii et juhtige ikka rõõmuga!

▲ Seltsi 70. aastapäeva tähistamine Neuchâtel'i järve ääres 2023. aasta juunis. Seltskonnamängudest võttis osa ka seltsi president (Meribel keskel kollase rahvariideselikuga).

LAULUPIDU

ISEOMA RAHVARIIETES ESIMENE LAULUPIDU

2022. aasta juunikuus tuleb meil Kaisa Maarja Mahhoviga arutades mõte, et võiks oma lapsed laulupeole laulma saada. See oleks midagi ülimat, mida saaksime oma lastele kinkida, tõelise eestluse oluline osa.

Üleskutse peale tuleb kokku üheksa last, neist kaheksa käivad kooris kolm aastat võiduka lõpuni. Meie kullaterakesed on tollal vaid 5–7-aastased ega oska veel lugedagi.

Ma mäletan mudilaskoori ette astudes seda entusiasmi ja hirmu. Minus on alati olnud pisike soov saada õpetajaks ning sel hetkel saab see reaalsuseks. Kooris alustavad ka enda kaks last ja üks see ongi põhjus, miks olen valmis selle teekonna ette võtma.

Õpime alguses väga lihtsaid laulukesi. Peaasi, et üheslaulmine ja üheshingamine saaks selgeks. Teeme kõiki neid hääleharjutusi, mida ma nii Urve, Sirje, Taavi, Pärdi, Külli kui ka Leeloga teinud olen. Esimene tagasiside laulupeo komisjonilt saabub kui jõulukingitus ja see on positiivne. Milline aasta lõpp! Nüüd tuleb edasi tegutseda võiduka lõpuni.

Minu jaoks on laulupidu pidu siis, kui on seljas rahvariided. Aga millised rahvariided? Otsustada on raske ja sealt ka idee – teeme ise oma Šveitsi-Eesti kihelkonna triibuseeliku.

Avan Exceli ja teen värvilised triibud, mida kujutan ette sümboliseerimas Šveitsi ja Eestit. Teen paar valikut ning korraldame emade ja lastega hääletuse. Võidutöö saadan Eestisse tootmisse.

Esimest korda proovime seelikuid märtsis Luzernis pika kooriproovi päeva lõpus. Tüdrukute elevus on täpselt sel-

Mudilaskooriga laulupeol

line, nagu võib lugeda „Tões ja õiguses“ kirjeldatud pidupäeva kirjeldusest, kus noored neid läksid põsed õhevil külapeole tantsima. Tüdrukud keerutavad ning poisid raputavad pead – mis nendega nüüd juhtus?

Juuliku alguses lendame Eestisse. Kaasas kohvritäis kauneid rahvariideid, sõlgi, rahvariidevõid, põlvikuid ja imearmas lillepärg. Pärga punumist õppisime juunikuus toimunud seltsi jaanipäeval. Aitäh, Grete!

Laupäeva hommikul sõidame 2025. aasta laulupeo „Iseoma“ rongkäigule. Vihma sajab. Kohtume Vabaduse väljaku kõrval puu all. Kõikide väliskollektiivide sildid ootavad seal ning kõik eestlased ja väliseestlased samuti. Simoné, Erin, Olivia, Melody, Beatrix, Alina, Johannes ja Robert kannavad kordamööda koori silti ja meie enda tehtud koori plakati. Nad on nii uhked ja rõõmsad, vaatamata väsimusele.

Kui me lauluväljakule jõuame, siis intervjueerib meid

Klassikaraadio. Lapsed laulavad „Esä taivanit“ ning see kõlab raadio otse-eeetris. Milline elevust tekitav üllatus! Esimene päev saab siinkohal läbi ja vihmast läbimärjad lapsed lähevad emade juurde. Mina aga lähen lavale laulma.

Pühapäeva hommikul on tunda veidi kiirustamist, sest kooriproov algab väga vara. Õigemini tundub see vara, sest liiga hilja sai voodisse. Kohtume merevärava juures, kus saan kogu koori oma kaitsva tiiva alla. Pulti tuleb esimene dirigent. Lähimäng on väga lustliku hooga. Nende näol on mingi ilme, mida ma ei unusta. Nad vaatavad jäägitult dirigente, sest käib ju ikkagi dirigendi vaatamise võistlus! Mu lapsed laulavad suud lahti ja sirgete selgedega. Nad on uhked.

Kõik lapsed on nagu rahvariideraamatust välja lõigatud eesti nukud. Pärast lõunasööki oleme rivistusel ning kuulame Laine Randjärve vahvaid suunamisi ja naljamänge.

Mudilased liiguvad lavale. Dirigent astub pulti ja ma vaatan nende vahel trepil istudes taeva poole. Näen ainult nende lõugu ja ninaauke, mis liiguvad, ja kuulan nende laulu. Olen nii uhke, sest nende nägudes on midagi kirjeldamatut. Nad on elevil, nad nadivad, nad on osa millestki suurest. Nad said hakkama!

Kannan terve laulupeo aja käes Eesti ja Šveitsi lippu ning mu juurde tuleb üks Šveitsi rahvariites mees Grindelwaldist. Ta räägib mulle, kuidas ta käis 1990. aastal siin kooriga laulmas ja kui vägev see oli. Sealt alates on ta igal peol käinud, aga võib-olla jääb see kord viimaseks. Vanust paistab tal tõesti olevat.

Teen temaga koos ühe pildi, et ta hiljem teises kodus üles leida. Muusika liidab ja hoiab inimesed riigipiiridest sõltumata koos.

MERIBEL HAGENI MÕTTED PANI KIRJA
ANNIKA FIBBIOLI

LAULUPIDU

KILLUKESI I.M.E. KOORI LAULUPEOL KÄIGUST

Šveitsi Eesti koorile I.M.E. koorile (International Music-friends of Estonia) oli see teine kord laulupeol käia. Esimene kord oli 2019. aastal. Nüüd oli meid 20 lauljat, kokku tulnud erinevatest Šveitsi nurkadest ja ka Prantsusmaalt.

Armas dirigent Elo Tammsalu-Schmitz nägi suurt hoolt ja vaeva, et meie valed noodid suure koori seest välja ei kostaks, kuigi inimmaterjal osutas mõningast vastupanu. Laule oli juba rohkem kui aasta harjutatud, kõik videosse võetud ja Tallinna rangele komisjonile saadetud. Kas ikka kõlbame? Kõlbame!

Tüütule vihmale vaatamata olime juba rongkäigu eel täis optimismi ja kibelemas, et liikuma hakata. Need viis kilomeetrit lauluväljakule olid väga lühikesed. Koledale ilmale vaatamata oli kogu teeäär inimesi täis. Tervitusi kõlas vahetpidamata ja meeleolu tegi eriliseks meie taga sammuv Les Voix Baseli neidudekoor, kes oma imeliste hääldetega Šveitsi laule laulis. Kolmanda koorina siit maalt osales, nagu väike ime, mudilaskoor Meribel Hageni juhendamisel.

Kui palju oli ilusaid inimesi ja rahvarõivaid! Nii värsked, kirkad värvid, nagu nõelasilmast tulnud! See oli imeline pidupäev. Miks mitte neid värve rohkem argiellu tuua,

üldlevinud musta ja halli asemel!

Lauluväljakule jõudnud, saime keha kinnitada laulupeosupiga. Selleta oleks pidu poolik. Imekombel liikusid järjekorrad kiiresti ja mitukümme tuhat esinejat toideti kõik ära. Ja pakuti musta leiba, mõtelge! Meile „välismaalas-tele“ oli see täpp i peal.

Lauluväljakul ringi käies üllatas väga tore idee tänava-kunstnik Edward von Lõnguselt – öö jooksul oli Oru värava kassamajadele tekkinud rahvariides mehe ja naise pildid. Nende juures olid vildikad, et igaüks saaks sinna oma nime kirjutada. Ka president Alar Karis kirjutas ning ega meiegi jätnud võimalust kasutamata – sinna said nii I.M.E. koori kui ka kõigi lauljate nimed.

Laulja seisukohalt olid seekord nii mõnedki asjad paremad – ühendkooride jaoks oli ruumi, kogu laulukaaresine plats oli nende päralt. Ei pidanud kolm-neli rida ühe astme peal seisma, nii et hingamisruumi pole.

Peole järgnes väga tore tänuüritus väliskooride juhtidele vast renoveeritud rüütelkonna hoones. Saime tutvuda selle imelise hoonega, kus riigi esindus-üritusi ja valitsuse pressikonverentse korraldatakse. Nähes neid saale aeg-ajalt „Aktuaalses kaameras“, tekib hea soe tunne.

Olen alati imetlenud, kuidas saab 25 000 inimest korraga laulda, nii et iga sõna on selgesti arusaadav. Ja kuidas selle suure rahvahulgaga saab spontaanselt rääkida. Kui „Tuljak“ oli esimest korda ära lauldud, leidis aset tore kahekõne koori ja dirigent Triin Kochi vahel. Koor: „Korrata, korrata!“ Triin Koch: „No olete ikka parajalt

hullud, teeme siis veel kord.“ Koor: „Kiiremini!“ Triin: „Mis-asja?! Kiiremini?! Olgu nii!“ Ja pärast ütles: „Teil oli õigus, kiiremini oli parem.“ Hiljem vihjas sellele veel Risto Joost, kes laulu „Sa oled ainus“ korrates küsis, kas teeme kiiremini. Aga igaüks sai aru, et see oli nali.

Järgmine üldlaulupidu toimub 2028. aastal. Kas saame koori kokku? Pärast pikka prooviperioodi on küll vahel tunne, et ei tea, kas jaksab jälle seda teed läbida. Aga raskused ununevad ja nagu veri ajab rähnipoja puu otsa, nii ka eestlase laulupeole püüdlemas, kui ta vähegi viisi pidada oskab. See on lauljate pidu ja kõige parem on laulupidu vaadata ikka lava pealt!

TIINA LUIGE
ANNIKA FIBBIOLI

Laulupeol käisid Elo Tammsalu-Schmitz (dirigent), Alexander Schnittert, Christoph Wydler, Derek Saunders, Eve-Marie Goefft, Hartmut Schmitz, Ivi-Triin Odrats, Jane Napp, Kadri Eek Ritter, Katrin Kollist, Kristel Lelov-Brossard, Kristiina Joon, Marika Schmidt, Moonika Õis, Paul Erik Olli, Pille Harding, Pille Haug, Simone Pawlik, Sirje Rägo, Tauno Kangur ja Tiina Luige.

EUROVISION

KÕVAD SPAGETID HAPUDE SIDRUNITEGA

13. mail toimus Baselis Eurovisioni esimene poolfinaal, kus Eestit esindas Tommy Cash kodanikunimega Tomas Tamme-mets. See oli minu jaoks väga oodatud üritus, kuna mulle on ikka meeldinud Eurovisionit jälgida ja etteasteid nautida.

Sellele üritusele pääseda oli suur kunst. Olime sõpradega kokku leppinud, et kui piletimüük lahti läheb, siis kes piletid saab, annab kohe teistele teada. Kõik olid sel ajal loomulikult tööl ning mul on tööl väga kehv levi ega olnudki võimalik piletit osta. Läbi viberuste ja interneti katkestuste õnnestus mu sõbral Peetril osta aga neli poolfinaali piletit ning hiljem selgus, et see oligi just see päev, kui oli ka Eesti etteaste.

Baseli St. Jakobshalle saal mahutab 12 000 inimest. Kui võrrelda seda Zürichi Hallenstadioniga, mis mahutab 15 000 inimest, ja Eesti Unibet Arenaga (endine Saku Suurhall), mis mahutab 10 000 inimest, ei ole see väga suur koht. Üritus oli väga hästi organiseeritud ning suuri järjekordi polnud. Reeglid olid karmid, näiteks ei olnud lubatud kaasa võtta käekotte ega lippe, mis on metall- või puitvarrega. Seal oli lennujaama turvakontrolli värav, aga eeldasin, et puitu see ei tuvasta. Mina smugeldasin oma puidust varrega lipu sisse rinnahoidja sees – vahel peab kaval ka olema!

Jõudsin kohale ligikaudu tund enne algust ning meil oli aega saalis ringi vaadata ja ka õueala nautida. Saalis olime sõpradega all, kus on seisukohad. Seisime lava ja esinejate areeni vahel ning saime hästi jälgida ka intervjuusid artistidega. Meie kohtadel oli piisavalt ruumi liikuda ja tantsida

“Mina smugeldasin oma puidust varrega lipu sisse rinnahoidja sees – vahel peab kaval ka olema!”

ning vaade lavale oli samuti päris hea.

Inimesed olid väga viisakad ning ei olnud trügimist. Kõige rohkem meeldis see, et elati kaasa ja lauldi. Korralduse poole pealt meeldis see, et söökide ja jookidega saali sisse ei lastud, seega põrand oli puhas ega kleepunud ning keegi õlut peale ei loksutanud nagu tavalistel kontsertidel.

Kontserdi ajal läks aga saalis päris palavaks ning Rootsi esindava KAJ saunalaul oli üpris kohane. Sai higistatud ka ikka natuke. Osa pealtvaatajaid olid suured fännid ning laulsid paljusid laule kaasa ka näiteks hispaania keeles. Ma ise teadsin ainult paari laulu. Viimastel aastatel pole enne seda üritust jõudnud kõikide lauludega tutvuda. Järgmisel päeval hakkas kummitama peas Gabry Ponte, Itaalia DJ laul, kes esindas San Marinot.

Miks on tore seda üritust just kohapeal kogeda? Lava oli väga hästi ehitatud ning visuaaleffektid videote ja valgustusega jätsid suurepärase mulje

Foto: Liis Treimann (Postimees)

nii mulle kui ka mu sõpradele. Ise kohapeal olles on ka lahe näha valgus- ja tuleefekte ning loomulikult seda õhkkonda, kuidas rahvas kaasa elab.

TOMMY CASHI MAAGIA

Tommy Cash esines neljandana. Muide, Eesti laul on väga huvitavalt kirjutatud. Lugesin pärast poolfinaali Novaatori artiklit „Millest Tommy Cash tegelikult laulab?“, milles Tallinna ülikooli tõlkeuuringute professor Daniele Monticelli selgitas, kuidas aktsent ja sõnad selles laulus vihjavad itaa-

lia keele vormile brokliinole. Minu Itaaliast pärit sõpradele meeldis see laul samuti ning kuulsin palju positiivset tagasisidet sõnadele ja muusikale, kuna see on väga kaasahaarav.

Minu jaoks oli see eriline üritus veel ühel põhjusel. Aasta eest, 2024. aasta maikuu oli mul puhkus ning olin Eestis. Sel ajal tähistati Tallinnas Vabaduse väljakul ka Euroopa päeva. Seal esines mitu artisti, nagu Nublu ja Gameboy Tetris ning viimasena Tommy Cash. Kuulsin seal, kuidas üks noormees ütles, et arvas, et Tommy on välismaa artist. Ennekuulmatu! Kuid jah, Raadio Elmaris pole varem Tommy Cashi muusikat kuulnud ning paljud on kindlasti juba unustanud, et ta sai aasta demo tiitli auhinna 2013. aastal looga „Guez Whoz Bak“. Euroopa päeva kontserdi lõpus küsis ta rahva käest: „Miste arvate, kas Tommy Cash võiks minna 2025. aastal Eurovisionile?“ Rahvas hüüdis valjult: „Jaa!“

MARINA SEMJONOVA

AASTA KOKKUVÕTE

SELTSI 2025. AASTA ÜLEVAADE

Aasta algas seltsi jaoks suure muutusega: ametisse asus uus president Annika Keller. Seltsi juhatus kohtus temaga juba jaanuaris Zürichis, et arutada eesootavaid kokkusaamisi ning kõike muud seltsi vedamisega seotut. Annika nägemus, ideed ja hoog andsid meile kindlustunde – selts on heades kätes!

15. VEEBRUAR: Eesti vabariigi 107. aastapäeva tähistamine ja üldkoosolek Zürichi aukonsulaadis.

Kohtumine algas Bernis elava Cornelia Lindemanni imelise harfimuusikaga. Heino Elleri „Kodumaine viis“ tekitas kodumaa igatsust ning kõlas aukonsulaadi akustikas absoluutselt imeliselt.

Üldkoosolekul andsime ülevaate seltsi viimase kahe aasta tegemistest ja finantsolukorrast. Presidendi ameti võttis ametlikult üle **Annika Keller**. Asepresident **Annika Fibbioli**, finantsjuht **Kaisa Maarja Mahhov** ning Eesti Laste ja Noorte Klubi juht **Peep Belbaum** jätkavad panustamist seltsi heaks. Uuteks revidentideks kinnitati **Liina Järvik** ja endine president **Meribel Hagen**.

Pärast ametlikku osa pakkus muusikalise elamuse Meribel Hagen, esitades seltsi laulu „Mägi ja meri“, millele Pärt Uusberg oli 2024. aasta sügisel Meribeli sõnadele viisi kirjutanud. Laul on salvestatud ka CD-le ning huvilistel on võimalik seda seltsi üritustel osta. Kokkusaamise lõpetuseks laulsime veel koos kõigile lapsepõlvest tuttavat „Kodulaulu“ ja seejärel suundusime ühisele õhtusöögile lähedal olevasse Itaalia restorani.

14. JUUNI: seltsi jaanipäev Üitikonis Forsthaus Waldeggis.

Jaanipeol oli palju osalejaid ja ilmataat hoidis meid. Päeva alustas Berni kirjandussalong 2016. aastast on kirjandushuvilised regulaarselt Bernis kohtunud ja Eesti kirjanduse üle arutanud. Juunis jõudis kirjandussalong 25. kohtumiseni ja suundus seekord erandina Bernist Zürichisse, et ühendada kirjandusarutelu Šveitsi Eesti Seltsi jaanipäeva tähistamisega. Arutlusele tuli Piret Raua romaan „Keedetud hirvede aeg“.

Ametliku osa avas kõnega aukonsul **Michael Reiss**. Seltsi värske president Annika Keller tänas kogu seltsi nimel Meribel Hagenit ta pühendumise ja suurepärase töö eest seltsi juhina ning kinkis seltsi poolt Eestis käsitööna valminud pleedi. Meribel sai tänutäheks ka seltsi kõrgeima autasu – Šveitsi Eesti Seltsi sõle.

Jaanipidu jätkus ühiselt kaetud laua avamise, grillimise ja **Peep Belbaumi** juhtimise all läbi viidud traditsiooniliste jaanipeomängudega. Mängudes mõõdeti üksteisega nii rammu kui ka kiirust ning teravaid emotsioone said pealtvaatajadki. Soovijatel oli suurepärase võimalus õppida **Grete Bühleri** käe all lillekrooni tegemist. Töötoa ruum täitus kiiresti imelise värske lillelõhnaga ning paari tunni pärast sibus peoplatsil kümneid eri vanuses neide uhkete peakaunistustega, mida nii mõnedki pildi tegemiseks laenasid. Lastele olid kasutamiseks hüppenõõrid ja pallid.

Toimus ka joonistusvõistlus „2025. aasta staarid“, kus staarideks olid Eesti aasta loom pöder, aasta lind kormoran ja aasta kala angerjas. Võistluse parimaid töid premeeriti Eestis disainitud sokkidega firma Sokisahtel valikust. Eesti raamatu aasta puhul korraldasime ka raamatuvahetuse.

7. SEPTEMBER: Helena Tulve teose „Ecce Stella“ esmaettekannet Sionis.

Sionis toimus Schubertiade RTS Espace 2 raames eriline kontsert – Sioni muusikakooli koorid esitasid esmaettekandena helilooja **Helena Tulve** teose „Ecce Stella“ **Stéphane Albelda** sõnadele. Tähistamaks erilist sündmust olid lisaks seltsi presidendile kohal Genfi aukonsul **Matteo Inaudi** ning seltsi liikmed **Tauno Kangur** ja **Tiina Luige**.

◀ September 2025 Sionis. Helena Tulve teose „Ecce Stella“ esmaettekannet Stéphane Albelda sõnadele.

AASTA KOKKUVÕTE

16.–24. AUGUST: taasiseseisvumispäeva tähistamine matkates.

Augustis kutsusime seltsi liikmeid matkama, et tähistada Eesti taasiseseisvumispäeva, 20. augustit. Matkata võis üksi või mitmekesi, üles mäetippu või alla orgu – kuidas endal soovi. Seltsi eelmine president **Meribel Hagen** ja praegune president **Annika Keller** matkasid koos Züribergi lähedal. Züribergi nad sel korral ei vallutanud, küll aga väisasid vast avatud kilomeetrist Uberlandparki Zürichis Schwamedingenis, mis katab kiirteetunnelit.

Tore oli näha Facebooki postituse all ka teiste matkajate pilte! Nagu lubatud, andis selts julgematele eriauhinna, vabapääsme seltsi üritusele. Seekord said auhinna esimese postituse tegija **Marina Semjonova**, kes matkas Silvaplanas, ja **Sirja Bessero**, kes matkas kõige kõrgemale – tõusis 2580 meetrini Valais' kantonis.

Foto: Ave-Li Idavain

▲ Arvo Pärki 90 aasta juubeli kontsert Zürichis. Teiste seas on ka Šveitsi Eesti Kaubanduskoja asepresident Mirjam Loertscher (vasakult teine), maestro Paavo Järvi (vasakult neljas), Eesti aukonsul Zürichis Michael Reiss von Filski (paremalt teine), Šveitsi Eesti Seltsi president Annika Keller (paremalt kolmas) ja Eesti välisministeeriumi asekantsler Mariin Ratnik (paremalt neljas, taga).

19. OKTOOBER: Arvo Pärki 90 aasta juubeli kontsert Zürichis.

Estonian Festival Orchestra esitas Zürichis Tonhallses **Paavo Järvi** juhatusel **Arvo Pärki** muusikat. Hingematva esituse viiulil tegi eesti viiuldaja **Hans Christian Aavik**, kes koos USA viiuldaja **Midoriga** esitas „Tabula rasa“. Tonhalle publik aplodeeris tormiliselt. Lisaloona esitas orkester „Eesti häällaulu“. Üllatuslikult esitas orkester ka koorile mõeldud sõnalise osa.

Šveitsi Eesti Seltsi liikmetel oli eksklusiivne võimalus osaleda kontserdile järgnenud pidulikul vastuvõtul, mille organiseeris Šveitsi Eesti Kaubanduskoda ja mida sponsoreeris ka Šveitsi Eesti Selts.

26. OKTOOBER: Heateo Sihtasutuse veebikohtumine.

Sügisel toimus Šveitsi Eesti Seltsi liikmetele ja Šveitsi eestlaskonnale veebiüritus, kus tutvustas end Eestis juba 22 aastat tegutsev **Heateo Sihtasutus**. Sihtasutuse koostöösuhete juht **Ingi Mikhelsoo** selgitas, kuidas igaüks meist saab Šveitsis olles sihtasutuse kaudu panustada Eesti heaolusse. Asendusõpetajate programmi asutaja **Teibi Torm** andis ülevaate, kuidas sihtasutus on haridusalgatuse teekonda toetanud.

▲ Traditsiooniline fondüõhtu Genfis restoranis Cave Valaisanne novembris 2025.

15. NOVEMBER: eestlaste fondüõhtu Genfis Cave Valaisanne'is.

Fondüõhtu on olnud aastaid populaarne ja ka sel aastal sai kokku korralik punt eestlasi, nii uusi kui ka vanu tuttavaid, et veeta koos tore juustulõhnaline õhtu. Fondüõhtu organiseerimise võttis enda kanda **Liina Meerits**. Aitäh, Liina!

22. NOVEMBER: teaduspäev Zürichi ülikoolis.

Teaduspäeval oli meil külas **Elin Org**, kes on Tartu ülikooli mikrobiotomika professor ja Eesti Teaduste Akadeemia välja antud 2025. aasta riigi teaduspreemia laureaat arsti- ja terviseteaduste valdkonnas. Meil

oli ainulaadne võimalus küsida soolebakterite tähtsuse kohta tervises otse spetsialistilt. Kokkusaamine algas kohvilauaga, mille järel Elin tutvustas oma teadustööd soolestiku mikrobiotomist populaarteaduslikus vormis. Elin selgitas lisaks, kuidas mikrobiotomi uuringud on seotud Eesti Geenivaramuga ja kuidas geenidonor sellest kasu saab. Elini ettekandele järgnes küsimuste ja vastuste ring.

Teaduspäeva modereeris **Katrin Männik**. Meie suureks rõõmuks väisas teaduspäeva ka **Annika Luiga** kui Eesti vabariigi Viini suursaatkonna esindaja.

Lisaks teaduspäevale organiseeris selts eelmisel päeval, 21. novembril Zürichi ülikoolis toimunud teadussümposiumi „Microbiome and Human Health“, et tutvustada Eesti teadlaste tööd Šveitsis ning soodustada teadussidemeid Šveitsi ja Eesti vahel. Elini külaskäiku, teadussümposiumi ja teaduspäeva korraldamist toetas Eesti Teaduste Akadeemia ja Eesti vabariigi suursaatkond Viinis.

30. NOVEMBER: jõulupärja töötuba Grete Bühleriga.

Grete juhendas seltsi jaanipeol lillepärjade tegemise töötuba, mis osutus väga menukaks. Kui selgus, et ta oskab teha ka jõulupärja, ei saanud me seda võimalust käest lasta! Esimesel advendil kogunesid huvilised Zürichi lähedale Mettmensteteni raamatukokku ja õppisid valmistama looduslikest materjalidest jõulupärja, kasutades traditsioonilist sidumistehnikat. Töötuba oli tasuta. Täname Gretet, kes panustas vabast ajast ja andis oma oskusi seltsi liikmetele edasi!

AASTA KOKKUVÕTE

6. DETSEMBER: jõulupidu Luzernis.

Detsembri alguses saime kokku Luzernis restoranis Richemont Fachschule, et pidada üheskoos jõulupidu. Osavõtt oli rohke ning saal oli täis jõulu-meeleolu ja -lõhnu. Õhtu avasime jõulu-*apero*'ga, misjärel suundusime õhtu-söögile, kust ei puudunud ka seapraad. Seltsi president Annika oli kohalikele kokkadele andnud vihjeid eesti traditsiooniliste jõulutoitude kohta ning üllatusena oli laual ka hapukapsas!

Soovijad said jõuluteemalises fotonurgas perepilte teha ning lapsed valmistasid värvilistest pärlitest jõulukaunistusi. Õhtule lisas särtsu jõulubingo. Auhinnad olid loomulikult eestipärased. Huvilistel oli ka võimalus uudistada **Joonas Sildre** koomiksinäitust, mis on pühendatud eesti raamatu aastale tähistamaks 500 aastat esimesest trükitud tekstist eesti keeles.

6. detsembril tähistatakse Šveitsis Püha Nikolausi päeva ja ootamatult külastas meid jõuluvana asemel Samichlaus (tuntud ka kui Saint-Nicolas või San Nicolao), kes tõi lastele jõulupakid, kus sees olid Eesti kommid. Ei tea, kust ta neid küll sai?!

KOLUMN

QUO VADIS, ŠVEITSI EESTI SELTS?

Aeg lendab kiirelt. 2025. aasta veebruaris valiti mind seltsi presidendiks ning neid ridu kirjutatan juba juulis, mil on möödas esimene seltsi üritus, jaanipidu Waldeg-gis, Zürichis.

Seltsi asepresident Annika Fibbioli palus mul kirja panna mõned read, mu mõtetest seltsi tulevikust. Tuli aga välja, et lubasin kergekäeliselt. Selgus, et seltsi teemadel pole sugugi nii lihtne kirjutada. Küsimus on keeruline: miks on vaja Šveitsi Eesti Seltsi aastal 2025 ja edaspidi? Mida selts meile annab ja andma peaks?

Tänavusel seltsi jaanipeol oli ligi 120 osalejat, kellest pea iga neljas oli alla 16-aastane laps. See signaaliseerib, et tulevad peamiselt lastega pered. Meie kooskäimine toob peredesse tükikese Eestimaad, eesti keele kõla, jaanilõket või jõuluvana, kellele kingipaki lunastamiseks salmi lugeda. Lastele mõeldes on seltsi juures tegutsenud juba kümme aastat ka Eesti Laste ja Noorte Klubi. Klubi jätkusuutlikkus sõltub eelkõige lastevanematest, nende tunnetusest, et laste kooskäimised annavad rohkem, kui võtavad. Ma arvan, et ehk on meil tarvis selgemat pilti sellest, millised on lastevanemate ootused

ja millises vanuses lapsi oleks tulemas. Ehk oli nime muutmise mänguringist laste ja noorte klubiks ennatlik, sest noori me siiski pole suutnud koondada. Kuid miks veel?

Eestlased, kes elavad aastal 2025 Šveitsis, on siia tulnud teistel põhjustel kui need, kes panid seltsile aluse 1953. aastal. Meil on alati võimalus Eestisse minna, kui soov tekib – aastakümneid tagasi polnud see võimalik. Eesti on kaugel, aga samas lähedal. Internet on teinud kättesaadavaks Eesti riigi teenused, rahvusringhäälingu saated, eestikeelsed filmid ja raamatud, sotsiaalmeedia, huvilistele isegi eestikeelse kooli. Seega, seltsi roll eesti keele ja kultuuri hoidmisel on ajas muutunud.

Üks kurss, mille tahan võtta, on tuua meieni Eesti teadust ja Eesti teadlasi. On ju teadus

osa kultuurist ning tihtipeale kipume teatri, kirjanduse, muusika ja laulupidude kõrval selle unustama. Alustame sellega, et kutsume külla Eesti teaduspriemia laureaadid, kes oma tööd huvilistele populaarteaduslikus vormis tutvustavad. Kindlasti jääme korraldama üritusi, mida selts on liikmetele ja eestlaskonnale pea igal kalendriaastal organiseerinud – Eesti riigi aastapäev, jaanipidu ja jõulupidu.

Kuigi Šveits on väike riik, on see mägine ning kaugusi on mõistlikum mõõta ajas kui kilomeetrites. Paljud ei saa meie üritustest osa just seetõttu, et peopaika tulek võtab tunde. Selleks, et kaasata kõiki, on mul ettepanek hakata Eesti taasiseseisvumispäeva 20. augustil tähistama matkaga loodusesse. Seda võib teha üksi või sõpradega, aga peaasi, et osaleda saavad kõik.

Ja ehk on meil ka käes aeg tuge pakkuda. Minu suur soov on luua seltsi juurde stipendium, mis põhineb seltsi liikmete annetustel ja millega toetame Šveitsi kõrgkoolis õppivat eesti juurtega tudengit.

Samal ajal kui hoiame eestlust Šveitsis, soovin ma, et sõna „Šveits“, mis on meie seltsi nimes, saaks rohkem sisu. Ma leian, et see rikastaks meid,

mitte ei viiks identiteedi kaotuseni. Jaanipeo infokirjas oli paar soovitus, mida Zürichis uudistada, ja ehk pani jaanipeoline tähele, et peokohas oli Eesti lipu kõrval ka Zürichi kantoni lipp. Üks väike samm, et tuua meie seltsi tegemistesse veidi rohkem Šveitsi. Ma püüan ka edaspidi tutvustada linna, küla, kantonit, kus meie seltsi üritused toimuma hakkavad.

Veel üheks ettepanekuks on organiseerida Šveitsi-Eesti käsitöö töötuba. Ehk loome Eesti 110. aastapäevaks midagi, mis on Šveitsi-Eesti teo ja näoga? Meribel Hagen lõi „Šveitsi kihelkonna“ kanga seltsi mudilaskoori tarvis laulupeole minekuks. Siit on hea edasi minna.

Sellised on minu mõtted, ja eks aeg näitab, kas teid need puudutasid. Ma südamest loodan, et suudame ka tulevikus igaühele midagi pakkuda, olgu ta noor tudeng, lastega pere või küpsemas eas ilmakodanik. Olgu selleks teadmine, et ma pole üksinda kaugel maal jaanilõkke ääres. On lihtsalt eestlase ja eestluse mõnus tunne, mida ei saagi sõnadesse panna.

Ma soovin teile rahu, nii hinge kui ka maisesse maailma.

ANNIKA KELLER

VÄRVIKAS LASTE JA NOORTE KLUBI

Eesti Laste ja Noorte Klubi (ELNK) 2024/25. õppeaasta kujunes seiklusrikkaks ja tegusaks – igas kuus ootas lapsi ees midagi uut, arendavat ja meeldejäädavat. Meie tegevused olid liikumisrohked, täis loovust, naeru ja üllatusi.

Õppeaasta algas sügisvärve ausse tõstes ning meid ümbritsevaid sügisasadusi meisterdamistes kasutusele võttes. Õuemängud pakkusid hoogu ja lusti – kullimängud, sportmängud ning „Haned ja luiged“ saatsid meid meie tegevustes. Lapsed olid ka ise väga aktiivsed mängu algatama ja läbi viima.

Kuigi detsembris klubikohtumist ei toimunud, ei jäänud lapsed tegevusteta. Jõulupeol, mis kestis terve nädalavahe-tuse Silvaplanas, jagus tegevusi nii suurematele kui väiksematele sõpradele. Kaunistati piparkooke, lauldi jõululaule ning puudust ei tulnud ka mängudest ega meisterdamisest. Peo kulminatsiooniks oli punase kuuega Taat, kes ei pidanud paljaks ka seekord meie laste juurest läbi tulla ning koos meiega lustida ja kingitusi jagada. Järgmisel päeval ärgates oli laste imestus suur, kui nad avastasid susside seest maiustusi. Neil jäi üle vaid nuputada, kellelt need pärineda võisid.

Uue aasta alguses kesken-dusime silma ja käe koordi-

natsiooni arendamisele. Lapsed said end proovile panna viskamisharjutustes ja täpsust nõudvates mängudes. Lisaks õppisid nad paremini tunne-

▲ Eesti 107. aastapäeva tähistamine 2025. aasta veebruaris. Sipsikute joonistamine Viktoria ja Peebu juhendamisel.

tama ruumis liikumist ning oma keha tunnetust joogapoo-side ja liikumisviiside kaudu.

Vabariigi aastapäeva eel joonistasime üheskoos sinimust-valge Sipsiku ning jutustasime Eesti ajaloo ja traditsioonidest. Lapsed rääkisid oma lemmikkohtadest, söökidest ja inimestest Eestimaal. Lisaks ei puudunud laul ja tants.

▲ Sügisandidega meisterdamine Viktoria ja Peebu juhendamisel novembris 2025.

Õppeaasta viimane kohtumine toimus taas lastekaitsepäeval. See oli tõeline pidupäev – nutikust nõudvad ülesanded, kiired näpud ja terav taip olid sel päeval hindamatud. Ka seekord ei puudunud meie tegevustest veepommid, mis on kujunenud aastate kestel suureks hitiks nii laste kui ka vanemate seas! Kõige lõpuks katsime laua hea ja paremaga ning soovisime üksteisele tore-dat algavat suvepuhkust.

Eesti Laste ja Noorte Klubi õppeaasta oli täis mitmekesi-seid tegevusi, mis toetasid laste arengut nii füüsiliselt, vaimset kui ka sotsiaalselt. Meie klubi ei ole pelgalt kohtumispaik – see on kogukond, kus iga laps on oluline, iga naeratus loeb ja iga tegevus kannab endas hoolivust. Uus hooaeg on juba alanud ja ma olen kindel, et see tuleb vähemalt sama värvikas kui eelmine.

PEEP BELBAUM

Külas Jaan Malin

Klubi 2025/26. õppeaasta avapauk oli omanäoline. Meile tuli külla luuletaja, kunstnik ja kultuurikorraldaja Jaan Luulur Malin, kelle hää ja esinemisoskus vallutasid kogu ruumi. Malini lood loomadest ja loodusest olid kui muinasjutud, mis ärkasid ellu. Tema kontroll ja sügavus oma häälega mängida olid tähelepanuväärsed. Nii lapsed kui lapsevanemad kuulasid, küsisid ja imetlesid – kultuuripisik sai sel päeval kindlasti paljudesse südamesse istutatud.

▲ Septembris 2025 Eestist tulnud külaline Jaan Malin juhtimas häälemängu lastega.

INTERVJU

◀ Septembris 2021 Zürichi Tonhalls hooaja avakontserdil. Vast renoveeritud kontserdimajas kohtusid eestlased taas maestro Paavo Järvi. Vasakult esimene Šveitsi Eesti Seltsi president Meribel Hagen, paremalt teine Annika Keller.

PAAVO JÄRVI **SÜDAMES ON KA ŠVEITSIS** **EESTI TUTVUSTAMINE**

Paavo Järvi on üks silmapaistvamaid Eesti dirigente, kel on tihedad suhted maailma parimate orkestritega. Ta on Zürichi Tonhalle-Orchestra peadirigent, Bremeni Saksa Kammerfilharmonia kunstiline juht ning Eesti Festivaliorkestri asutaja ja kunstiline juht.

Järvi dirigeeritud kontserdid on alati väga oodatud kõikjal maailmas. Teda on pärjatud paljude rahvusvaheliste auhindadega, mille hulka kuulub ka ERSO ja Ellerheinaga saadud Grammy. Meil õnnestus temaga vestelda pärast Zürichi Tonhalle-Orchestra proovi.

Teil lõppes just proov. Mis kavaks praegu valmistu-site?

Meie avakontsert oli eelmisel nädalal, nüüd on meil teine programm, kus tähistame Arvo Pärti juubelit tema kahe looga ja tutvustame ka laiemalt Eesti

muusikat. Praeguses kavas on ka Tõnu Kõrvitsa akordionikontsert.

Olete Eesti muusikat maailmas palju tutvustanud. Kuidas maailmamuusikaga harjunud Šveitsi publik Eesti muusikat vastu võtab?

Publik on tegelikult harjunud erinevate kavadega, mida olen neile ette valmistanud, ja võtab Eesti muusikat väga hästi vastu. Meil on siin ju olnud kaks heliloojat residentuuris. Esimene oli Arvo Pärt ja teine Erkki-Sven Tüür, nii et

neid nimesid tuntakse siin väga hästi.

Milline on teie suhe Tonhalle-Orchestra, kas nendega on kerge töötada?

Minule on see väga lähedane orkester. Tunnetasin seda juba intuitiivselt, kui nendega 10 aastat tagasi esimest korda kontserti tegin. Juba siis tundsin, et meil on midagi ühist.

See on täpselt nagu inimes-tega, kui kaks inimest saavad kokku – intuitiivne arusaamine, et siin on midagi sellist, mis mu mõtteviisiga kokku sulab. Alguses on oluline, et

intuitiivne osa on paigas, ja siis on võimalik edasi vaadata, kui kiiresti nad on valmis midagi muutma või edasi liikuma. Aga just esimene äratundmine on väga oluline, et saaksime asjast ühtemoodi aru. Ja see on asi, mida ei saa õpetada, see kas on olemas või seda pole. Täpselt nagu inimsuheteski.

Märkasid, et teil on kavas ka Mahler. Kas Mahlerit on raske ette kanda?

Jah, head muusikat on alati raske ette kanda, aga Mahlerit eriti. Kuna Mahleri muusikas on palju sellist, mida nootidega

INTERVJU

ei saa üles kirjutada, siis annab see palju võimalusi isiklikeks nüanssideks. On vaja palju proove ning orkestri ja dirigendi vahelist usaldust. Nii et palju sõltub ka sellest, kas see on oma orkester või oled külaline. Oma orkestrid usaldavad rohkem dirigenti, nad teavad juba käekirja, tunnetavad, mis on tähtsam ja kuidas dirigent muusikat kuuleb. See on selline mitme väikse osa kokkusaatmine – ja kui kõik klapib, siis võib tulemus olla päris hea.

Teil on väga eriline roll, et igal ettekandel sünniks teos justkui uuesti. Kas see uuestisünd algab ka teie jaoks esimeste helidega, või on iga lugu protsess?

Tegelikult see on üks protsess. Ei ole nii, et õpin ühe korraga midagi ära ja siis see ongi mul selge. See ei saagi kunagi lõplikult selgeks. Eriti näiteks Mahleri puhul ei olegi see võimalik, sest kõikide nüansside avastamiseks on niivõrd palju võimalusi.

Nii et kui hästi midagi teed, sõltub kogemusest ja kui palju seda lugu oled teinud ning mis tüüpi inimene või muusik oled. Mõni muusik on selline, kes on nõus ja rahul sellega, mis paberil on kirjutatud, teine otsib, mis nootide taga peidus on. Näiteks Mahler ei kirjuta noote. Ta kirjutab oma elukogemust ja nägemust maailmast. Ja mitte ainult seda, vaid ka kõike, mis pärast tuleb ja mis enne oli. See on küllaltki filosoofiline ja metafüüsiline teema. Nii et tunnet, et teeme kõike õigesti ja siis ongi valmis – seda tunnet ei tule kunagi. Ja kui selline tunne peaks tekkima, siis on midagi valesti.

Praegune aeg ja maailm on pingetest tulvil. Lisaks tungib igast küljest peale digiajastu. Kuidas on võimalik, et klassikaline muusika ja Arvo Pärt nii tugevalt kõnetavad?

Ma arvan, et igal inimesel on mingi oma versioon, miks

see nii on. Mina arvan, et olemas jõudnud punkti, kus on liiga palju tühja juttu ning ümber liiga palju lärmi ja müra. Ja nii palju infot, mille kohta on võimatu aru saada, kas see on vale või ehtne. Nii et kahtleme kõiges.

Kui kuulata Beethoveni või Mozarti või Pärdi muusikat, siis see on nii hea, sest seal ei ole midagi võltsi. Selles on oma sisu, oma kindel arusaamine ja see on püsiv. Seal ei ole midagi liiga palju ega ka liiga vähe. Ja seda on praegusel ajal väga vaja, sest inimestel on vaja midagi, mida võib usaldada.

Kui Eesti Filharmoonia Kammerkoor ja Tallinna Kammerorkester esinesid New Yorgis Pärdi 90 aasta juubeli puhul, siis kuvati ekraanile reaajas teoste teksti. Kas subtiitrite lisamine on toonud teosed publikule lähemale?

Mina arvan, et seda ei ole vaja. Selline vaatenurk võib-olla tundub imelik, aga kui muusikat kuulates samal ajal midagi loed, siis muusika enam sellisel kujul kohale ei jõua, nagu peaks. Tekst võtab tähelepanu muusikalt ära. Sama lugu on ooperis, kui lavastusele on tekst lisatud. Tihtipeale ei ole tekst ka hästi sünkroniseeritud. Siis võib juhtuda, et inimesed saalis juba naeravad pool sekundit varem, kui nali pole veel laval tegelikult tehtudki. Sest nad loevad teksti ega ole enam lavaga seotud.

Ma arvan, et kõik, mis puudutab sõnu kuvatuna, teeb etendust ja esitust tervikuna nõrgemaks. Sõnad on vaesem versioon muusikast. Muusika ütleb juba ise peamise ära.

Teil on eriline privileeg: olete elanud keset muusikat juba väga varasest lapsepõlvest peale. Kui mõtlete esimestele mälestustele seoses muusikaga, siis mis teile kõigepealt meenub?

Ma olen kasvanud peres, kus muusika oli kogu aeg meie ümber, nii et ma ei oskagi eristada, milline esimene mälestus

▲ Jaanuar 2018 Zürichi Tonhalles. Šveitsi Eesti Selts koostöös Tonhalle ja sponsoritega tervitas pärast kontserti maestro Järvi ja orkestrit kokteilivastuvõtul Eesti 100 aasta juubeli raames. Vasakult maestro Paavo Järvi, Šveitsi Eesti Seltsi president Mirjam Loertscher ja Eesti kultuuriminister Indrek Saar.

▲ Zürichi Tonhalles 2019. aasta aprillis. Paavo Järvi dirigeeritud kontserdile järgnes vahva kohtumine maestroga ning Šveitsi televisiooni võtted uue dokumentaalfilmi jaoks. Järgmisest hooajast on Paavo Järvi Tonhalle peadirigent. Järvist vasakul on seltsi tollane president Kristi Jõelet ja paremal Mirjam Loertscher.

võis olla. Ma muidugi mäletan, et olin isaga proovides kaasas, ning võib-olla esimene mälestus ongi see, et meil kodus muusika kogu aeg mängis. Muusika oli väga orgaaniline elu osa ja seda ei surutud meile kunagi peale. Meil ei olnud kunagi sellist tunnet, et nüüd peab minema harjutama või peab minema muusikat õppima, see kõik käis nagu normaalse elu juurde.

Teie elus on olnud palju mõjukaid muusikuid. Kes on teid rohkem mõjutanud, kas pere või hilisemad õpingud ja õpetajad?

Kõige suurem mõju oli ikkagi isal ja kasvamisel muusika keskel. See mängib tegelikult siiaaani kõige tähtsamat rolli. Kõik ülejäänud oli juba täiendus, kus sai õppida detaile, mida oli hädasti vaja. Aga see esimene impulss – mis on muusika ja miks me seda teeme, kui huvitat ja mitmekesine see on ja kui palju naudingut võib muusikast saada – see kõik tuli kodust.

Ma arvan, et muusika õppimine peakski alguse saama kodust. See ei pea olema akadeemiline õpetus, vaid just nauding heast muusikast. See muutub pärast väga tähtsaks,

INTERVJU

kui saab seostada muusikat oma nooruse, kasvamise ja arenguga.

Teil on partnerlus maailma parimate orkestritega ja kujutan ette, kui tihe on teie ajakava. Siiski olete leidnud aega luua Eestis Pärnu muusikafestival ja tegeleda kahe nädala pik-kuse esinemise ja dirigee-rimise meistriklässidega. Miks see on teie jaoks oluline?

Minu jaoks on üks olulise- maid asju just see, mida me Pärnus teeme. Sellepärast, et näen seal oma töö tulemust. Paljud noored juhtivad Eesti muusikud on sealt alguse saan- nud. Ja selleks me seda festivali teeme, et Eestis oleks muusi- kuid, kes suudaksid maailma- tasemel muusikat teha.

Teine põhjus, miks me seda teeme, on see, et paljud inime- sed tulevad üle kogu maailma just selle festivali tõttu Pär- nusse. Sinna on tulnud isegi Uus-Meremalt, Austraaliast, Jaapanist ja Hiinast ning mui- dugi igalt poolt üle Euroopa. Esiteks nad muidugi armuvad kohe Pärnusse, sest sellesse ei ole võimalik mitte armuda, ja teiseks nad kohtuvad festivalil väga kõrgel tasemel muusiku- tega. See toob ka tähelepanu Eestile ja see on minu jaoks väga oluline.

Mis teil on edaspidi plaanis seoses Eesti muusikutega ette võtta? Kas tööd on plaanis jätkata?

Absoluutselt. Me jätkame seda tööd pidevalt ja plaanid lähevad ka suuremaks. Järgmi- sel aastal on meil Pärnu muu- sikafestivalil uus teema, mis on suunatud noortele solisti- dele. Plaanime festivalile lisada noorte solistide kontserdi, et üle maailma tuleksid kokku noored solistid, kes näeksid Pärnus võimalust oma karjääri alustada.

Meil on juba kaks aastat olnud ka noorte naisheliloojate teema, mis jätkub. Nüüd on

meil juba kolm väga head heli- loojat, kes on kirjutanud just meile ja kelle lugusid oleme mänginud ka mujal maailmas. See on üks võimalus, et Eesti noori naisheliloojaid tutvus- tada. See on ka üldine teema, et tutvustada Eesti muusikat, Eesti heliloojaid, Eesti instru- mentaliste ja selle kaudu ka Eestit.

Tulen nüüd ringiga tagasi Šveitsi. Mis on Šveitsis see, mis tõmbab alati tagasi?

Minu jaoks on Šveits väga seotud minu orkestriga. See orkester on minu jaoks nagu mu perekond. Zürichi Ton- halle-Orchester on väga kõrge kvaliteediga orkester ja nad on 100 protsenti pühendunud.

Šveits on hea variant kõigest sellest, mida meil orkestriga toimimiseks on vaja. Klassika- list muusikat ei saa teha, kui ei ole ühist distsipliini. See ei tähenda, et poleks improvisa- siooni võimalust. Seda on ka, aga seda on ainult siis võimalik läbi viia, kui on olemas vunda- ment, selge muusikaline estee- tika, mis on paigas ja kõik seda aktsepteerivad.

Šveitsis on see kõik ole- mas, sest siin on selles osas väga euroopalik arusaamine. Ja eriti saksa keelt rääkiv Šveits tunneb end koduselt sellise fundamentaalse muusikaga, mis puudutab Beethovenit, Haydnit, Mozartit, Brahmsi, Schubertit ja kõike seda, mil- lel klassikaline muusika põhi- neb. Ja sealt edasi minnes on kõike muud samuti võimalik hästi teha. Ka vene muusikat ja prantsuse muusikat ja kõike muud. See klassikalisele muu- sikale väga oluline haritus ja sisemine kultuur on Šveitsis erakordselt kõrgel tasemel.

Ja kuna olen nüüd Zürichi Tonhalle-Orchesteri peadiri- gent, siis tunnen end siin nagu aukodanikuna. Ja just selle tõttu on Šveits mulle nagu teine kodu.

KÜSINUD HILLE KARM

Meribel Hagen ja Annika Fibbioli kohtusid Malle-Reet Niilusega 2021. aastal ta kodus Genfis.

In memoriam MALLE-REET NIILUS (1935–2025)

Meie hulgast on lahkunud Malle-Reet Niilus. Sündinud Tallinnas, viis sõjakeeris ta esmalt Rootsi ja siis Saksa- maale, hiljem Argentinasse ja USA-sse ning viimaks Genfi Šveitsis, kus ta pikka aega elas. Malle värvikast elust kirju- tasime 2021. aastal ilmunud Jõululehes. Avaldame sügavat kaastunnet ta tütrele Silvia Niilusele.

ENDISTE PRESIDENTIDE KLUBI

Oktoobrikuu viimasel esmaspäeval kohtusid neli seltsi presi- denti, kes on vedanud Šveitsi Eesti Seltsi kokku ligi 30 aastat: Terje Busenhardt, Mirjam Loertscher, Meribel Hagen ja Annika Keller. Seltsi juhtimine on vabatahtlik töö ning selleks on vaja motiivi, mis inspireerib ja annab energiat. Nii tore oli tunda seda ühist lainepikkust, millest ei peagi kõnelema ega sele- tama, sest teame, mida see tähendab. Suur rõõm oli kohtuda väljaspool seltsi üritust ning arutada seltsi juhtimise rõõme ja muresid avatult silmast silma. Loodetavasti see traditsioon kestab ning annab hoogu praegusele ja tulevastele seltsi presidentidele!

MERIBEL HAGEN

▲ Vasakult Meribel Hagen (president 2020–2025), Annika Keller (alates 2025), Terje Busenhardt (praegu Terje Ojamets, 1998–2009) ja Mirjam Loertscher (2013–2019).

RETSEPTID

MERIBELI RETSEPTID

„Ükski armastus pole siiram kui armastus söögi vastu.“ (G. B. Shaw)

Kes viimase viie aasta jooksul seltsi üritustel käinud, see teab, et iga kord on Meribel midagi maitsvat kaasa küpsetanud. Ta on meid kostitanud nii supi, kringli, tordi, salati kui ka pirukate ja koduse musta leivaga. Tema lahkel loal avaldame kaks retsepti.

KÕRVITSASUPP ÕUNAVEINIGA

Serveeritud 2023. aasta seltsi jõulupeol Zugis Pulverturmis.

- ▶ 800 g muskaatkõrvitsat
- ▶ 2 sibulat
- ▶ 1 punane tsilli
- ▶ 4 cm ingverijuurt
- ▶ 2 spl õli
- ▶ 2 dl alkoholivaba Suure Moschti õunaveini (või õunamahla)
- ▶ 1 kaneelikoort
- ▶ 1 tl soola
- ▶ pipart

Foto: Adobe Stock

Lõika kõrvits sektoriteks ja puhasta seemnetest. Küpseta ahjus 200 kraadi juures umbes 30 minutit, kuni kõrvits on mõnusalt küps. Sel ajal, kui kõrvits küpseb, haki sibulad, puhasta tsilli ja lõika ringideks ning riivi ingver. Pruu-nista sibulat ja tsillit õlis, kuni sibul on muutunud kuldseks, lisa riivitud ingver ja prae veel veidi.

Kraabi küpsenud kõrvitsa viljaliha koore küljest lusikaga lahti ja pane supipotti. Lisa sibulasegu, 8 dl vett ja õunavein. Pane supi sisse kaneelikoort ja lase keema. Vähenda kuumust ja jäta veel pooleks tunniks madalal kuumusel podisema. Lõpuks eemalda kaneelikoort ja püreesta.

Serveerimiseks sobivad näiteks praetud õuna-peekoni-metspählisegu või mandlilaastud ja petersell.

KOLME ŠOKOLAADI TORT

Serveeritud 2023. aastal Eesti vabariigi 105. aastapäeval Zürichi aukonsulaadis.

PÕHI

- ▶ 250 g šokolaadiküpsiseid
- ▶ 100 g võid

TÄIDIS

- ▶ 3 dl vahukoort
- ▶ 1 dl suhkrut
- ▶ 750 g maitsestatamata tooruustu
- ▶ 200 g valget šokolaadi
- ▶ 200 g piimašokolaadi
- ▶ 200 g tumedat šokolaadi

Nipp!

Löö tordivormi pärast iga kihi lisamist õrnalt vastu lauda, et õhumullid eemalduksid ja kihid muutuksid ühtlaseks.

Purusta küpsised köögikombainis või pudrunuiaga ja lisa sulatatud või. Suru segu 26 cm tordivormi põhja ja aseta külma.

Vahusta vahukoort suhkruga. Lisa juurde toasoe (!) toorjuust ja vahusta veel veidi, kuni segu on ühtlane. Ära üle vahusta!

Sulata valge šokolaad veevannil või potis kõige madalamal kuumusel. Segi sulanud šokolaadile juurde kolmandik vahukoore-toorjuustusegust. Arvesta, et šokolaadi temperatuur ei tohiks olla üle 32 kraadi, sest muidu läheb toorjuust tükki. Vala segu põhjale ja pane sügavkülma tahenema.

Sulata piimašokolaad ning sega sinnagi juurde kolmandik vahukoore-toorjuustusegust. Vala uus kiht tordile ja pane taas sügavkülma. Korda sama tumeda šokolaadiga.

Võta tort kaks tundi enne serveerimist sügavkülmast välja ning kaunistame meelepärasega, näiteks vahukoore, Oreo või Domino küpsiste, mustikate või valge šokolaadiga.

TÄNUVEERG

AITÄH TEILE!

Selja taga on tegus aasta, mis jääb eredalt meelde tiheda sügisprogrammiga. Me ei väsi kordamast, et selts – see oleme me kõik! Iga abikäsi on teretunud, olgu ta suur või väike.

Aasta algas Eesti 107. aastapäeva tähistamisega, mis ei olnuks nii eriline ilma Mirjam Loertscheri sooja vastuvõtuta Zürichi aukonsulaadis. Aitäh sulle!

Täname sind, Kairi Saar, et olid seltsi juhtkonnale abiks jaanipäeva organiseerimisel. Aitäh, Kamal Albrecht, sinuta poleks jaanipeol grillimine nii libedalt läinud. Aitüma Mari Markile jaanipeole küpsetatud leiva eest! Suur aitäh mudilaskoorile Meribel Hageni juhatusel, kelle laulu saatel jaanilõke süttis.

Suured tänud Grete Bühlerile kahe pärjapunumise töötoa läbiviimise eest. Täname Gretet ka Šveitsi eestlaskonda tutvustava teksti ettevalmistamise ja koondamise eest üle ilma eestlasi ühendava Global Estoniani platvormil (aadressil www.globalestonian.com).

Suur tänu Elin Orgile, kes leidis tihedas ajagraafikus aega tulla Zürichisse ja tutvustada oma teadustööd. Samuti oleme tänulikud Annika Luigale ja Eesti vabariigi suursaatkonnale Viinis, kes toetasid teadussümposiumi ja teaduspäeva. Täname Eesti Teaduste Akadeemiat, president Mart Saarmat ja välissuhete koordinaatorit Terje Tuisku toe eest, mis tegi teadus-

Foto: Kristiina Männik

päeva läbiviimise võimalikuks. Teaduspäeva korraldamisele pani õla alla Katrin Männik, kes oli ka ürituse moderaator. Täname veelkord ka Mirjam Loertscherit teaduspäeva toetamise eest.

Fondüüõhtu õnnestumiseks oli hädavaljak Liina Meeritsa abi. Aitäh!

Täname Thomas Kellerit, kes aitas *Samichlaus*'il leida tee seltsi jõulupeole.

Täname Anu Nefi, kes elab Eestis, kuid on endiselt seltsi liige ja toetab seltsi tegemisi. Aitäh sulle ka seltsi kleepsude kohaletoimetamise eest!

Aukonsuleid Matteo Inaudit ja Michael

Reissi täname nende pühendumise ja Eesti toetamise eest.

Lisaks täname kõiki seltsi liikmeid finantsilise toetuse eest! Tervitame seltsiga 2025. aastal liitunud inimesi: Anni Nienepit, Talvi Hunti, Tiina Ütti, Reli ja David Channerit, Kertu Kuldmaad, Katriina ja Christian Vasarik-Staubi, Ülle-Linda Taltsi ja Michelle Hanssonit.

Täname ka kõiki, kes enne üritust sõnataid aitavad ning pärast koos meiega korda loovad. Need hetked on iga ürituse õnnestumiseks kulda väärt!

ŠVEITSI EESTI SELTS

EESOOTAVAD SÜNDMUSED

2026. aastal ootab meid kindlasti ees palju põnevaid kohtumisi ja toremaid üllatusi. Seltsi juhatusel on mitu ideed ja unistust, millest veel avalikult rääkida ei saa, aga kindlasti teatame teile aegsasti, et saaksite kalendrisse märke teha.

Küll aga saame kinnitada, et ka järgmisel aastal peame ära seltsi kolm suurüritust: Eesti vabariigi aastapäeva 22. või 28.

veebruari, jaanipäeva 13. juunil ja jõulupeo. Sügisel kohtume Genfis ning ehk toob aasta ka mõne täiesti uue kohtumisaega.

Kui sul on kokkusaamiseks ideid, siis anna neist julgelt märku! Tuleme huviga uutesse linnadesse ja küladesse midagi põnevat tegema. Sul ei pea olema terve üritus valmis mõeldud. Piisab mõnest detailist – ja küll koos edasi teeme!

MÄGI JA MERI EESTIS

Seltsi ajakirja Mägi ja Meri saab nüüd ka Eestis sirvida! Nüüdsest leiab ajakirja Tallinnast rahvusraamatukogust ja Tartust kirjandusmuuseumi arhiivraamatukogust.

Rahvusraamatukogu kolimise tõttu saab Mägi ja Merd 2027. aastani ainult ette tellida. Tartus on kohapeal lugemiseks kõik numbrid alates 2020. aastast.